

[Krag.]

der fritager for at besvare Spørgsmaal, som stilles af et Medlem af dette høje Ting. Jeg kan ikke tænke mig, at dette skulde være muligt, og heller ikke kan jeg tro, at de har Ret, der mener, at denne Holdning fra den højtærede Statsministers Side skulde være Udtryk for en vis forløren Opfattelse af den Differens, der er mellem en Statsminister og et Medlem af dette høje Ting.

Jeg kan slet ikke tænke mig, at den højtærede Statsminister skulde nære en saadan Opfattelse, og navnlig kan jeg det ikke, naar jeg tænker tilbage paa den højtærede Statsministers Spørgesygge under tidligere Regeringer og den Form, han i Almindelighed har valgt at give sine Spørgsmaal og Begrundelsen for dem. Nej, jeg ser helt anderledes paa den højtærede Statsministers Tavshed. Den højtærede Statsminister svarer ikke, fordi han ikke kan svare. Han har selv uhjælpelig fastklæbet sig til denne Sag, og frigøre sig kan han ikke. Intet, ikke en Gang den Overlegenhed, ægte eller uægte, som prægede Statsministerens Udtalelser, kan her hjælpe ham.

Den højtærede Statsminister henviser til Statsadvokatens Undersøgelse. Jeg maa tilstaa, at jeg er gaaet ud fra, at denne strafferetlige Undersøgelse ikke omfattede den højtærede Statsminister. Derfor har jeg tilladt mig at rette de Spørgsmaal, som jeg rettede forleden Aften, derfor har jeg spurgt, men nu hørte jeg den højtærede Statsminister sige — saaledes maatte jeg forstaa hans Udtalelse —, at Spørgsmaalet for saa vidt var overflødigt, som ingen skal være undtaget fra denne Undersøgelse.

Men saa tør jeg maaske spørge den højtærede Statsminister: Er hans Forhold da ogsaa overgivet Rigsadvokaten til Undersøgelse med Hensyn til et eventuelt kriminelt Ansvar for ham? Hvis det skulde være Tilfældet, saa tør jeg sige, at det er dog vist et i alle Lande ganske ukendt Syn, at Undersøgelsesbænken ogsaa omfatter Yderpladsen paa Regeringsbænken. Jeg har ikke tænkt mig Muligheden deraf; derfor har jeg spurgt, og derfor synes jeg, det vilde have været naturligt, at den højtærede Statsminister — hvis han havde kunnet —

havde svaret paa en anden Maade, end det er sket i Dag.

Men jeg gentager min Anmodning til den højtærede Handelsminister om at oplæse for det høje Ting den Anmærkning fra Statsrevisionen, som han her fra Tingets Talerstol har hentydet til.

Første Næstformand (Pinstrup): Jeg gaar ud fra, at det ikke var det ærede Medlems Hensigt at tillægge den højtærede Finansminister barnlige Egenskaber.

Handelsministeren (Hauge): Det staar mig ikke ganske klart, hvad det ærede Medlem Hr. Krag mener at kunne opnaa ved at formaa mig til at oplæse en Antegning til Statsregnskabet for Finansaaret 1921—22 i den Betænkning, som Statsrevisorerne har afgivet; for det ærede Medlem kunde jo meget godt selv oplæse denne Vedtegning. Jeg kan ikke se, at den, ved at jeg læser den op, bliver anderledes, end den vilde blive, ved at det ærede Medlem læser den op. Men jeg skal gerne læse den omhandlede Vedtegning eller Antegning eller Anmærkning eller Bemærkning, hvad man nu vil kalde den, op.

Inden jeg gør det, vil jeg dog gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem. Han sagde, at jeg med en særlig Betoning i min Stemme havde gjort Rede for, hvorledes mit Syn var paa de Udtalelser, som det ærede Medlem havde fremført angaaende den nuværende Statsminister og dermed naturligvis ogsaa den nuværende Regerings Anskuelser i den Arendrupske Sag.

Jeg ved ikke af, at der var en særlig Betoning i mine Ord udover, hvad der plejer at kunne være i Ord, der fremføres fra denne Talerstol i en Debat. Men jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa at faa slaaet fast, at der var et særligt Ansvar hos den højtærede Statsminister, et Ansvar, som han havde faaet ved at være Erhvervsminister i Perioden 1924—26. Dertil var det, jeg sagde, at jeg forstod ikke, hvilken Hensigt det ærede Medlem havde; det var i alt Fald min Opfattelse, at det var en mærkelig Udtalelse, det ærede